23/05/2021

Ημέρα μνήμης και τιμής για τους εκτελεσθέντες από τους Γερμανούς

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Αργολίδος

Μνημόσυνο για τους εκτελεσθέντες τον Μάιο του 1944 από τα Γερμανικά στρατεύματα πραγματοποιήθηκε το πρωί της Κυριακής 23 Μαΐου στο χωριό Λίμνες του Δήμου Άργους-Μυκηνών στην Αργολίδα. Κατά την διάρκεια των εκκαθαριστικών επιχειρήσεων των κατοχικών Γερμανικών στρατευμάτων, στις 24 Μαΐου του 1944, δολοφονήθηκαν άδικα 87 άνδρες, γυναίκες και μικρά παιδιά στην περιοχή των Λιμνών.

Ο δήμος Άργους Μυκηνών, οι συγγενείς των εκτελεσθέντων και ο Πολιτιστικός Σύλλογος Λιμνών, πραγματοποίησαν εκδήλωση μνήμης και τιμής στην προσφάτως ανακαινισμένη από τον Δήμο Πλατεία Ηρώου του χωριού. Στην εκδήλωση παρευρέθηκαν όλοι οι κάτοικοι του χωριού, οι βουλευτές Αργολίδος Γ.Γκιόλας, Γ. Ανδριανός, ο δήμαρχος Άργους Μυκηνών Δ.Καμπόσος ,αντιδήμαρχοι και δημοτικοί σύμβουλοι του Δήμου Άργους.

Λίγα λόγια για το ιστορικό

Μάιος 1944,στρατευματα κατοχής, εκκαθαριστικές επιχειρήσεις, θάνατος. Η μπότα τού κατακτητή πάτησε την ορεινή και άγονη αυτή γωνιά τής Αργολίδας. Μέχρι τότε η ζωή κυλούσε με την σκέψη τής σκλαβωμένης πατρίδας και με την αγωνία αν θα ξημερώσει το αύριο. Οι άνθρωποι αυτού του χωριού ήταν στις εργασίες τους, στα χωράφια τους, στα πρόβατα τους όταν αστραπιαία ήρθε το μαντάτο, οι Γερμανοί και οι κουκουλοφόροι συνεργάτες τους έρχονται στις Λίμνες.

Οι καρδιές πάγωσαν ‘ήρθε η σειρά μας’ σκέφθηκαν και δυστυχώς ήρθε πράγματι η σειρά τους. Τρεις μέρες κράτησαν οι εκκαθαριστικές επιχειρήσεις …. και το αποτέλεσμα; Ογδόντα επτά (87) νεκροί, άνθρωποι αγνοί, ανυποψίαστοι, ξωμάχοι, άνθρωποι τού μόχθου και τής επιβίωσης

Οι περισσότεροι από αυτούς σκοτώθηκαν στα χωράφια και στα μαντριά τους, οι κατακτητές δεν ξεχώρισαν ηλικία από μικρά παιδιά έξη (6) ετών μέχρι σεβάσμιους γέροντες, άραγε τι να έφταιξαν;

Το μαύρο πέπλο τού θανάτου σκέπασε τις Λίμνες. Κανείς δεν ήξερε αν ζει ο άνθρωπος τους, κανείς δεν ήξερε αν θα ξημερώσει η αυριανή μέρα

24-25-26- Μάη τρεις μέρες που πίσω τους άφησαν μαυροφορεμένες χήρες και ορφανά, τρεις μέρες πού θα μείνουν χαραγμένες στην μνήμη τους. Οι μαύρες μέρες τού τρόμου πέρασαν οι κάτοικοι μάζεψαν το κουράγιο που τούς απέμεινε και ξαναβγήκαν στα παρατημένα χωράφια τους και στα πρόβατα τους, για να

συνεχίσουν την ζωή τους.

Και πράγματι τα κατάφεραν, ο ξερός τούτος τόπος συνεχίζει να ζει Εξήντα δύο χρόνια μετά δεν έχουμε το δικαίωμα να θρηνούμε, σε ένα τέτοιο τόπο δεν θρηνούν και όπως λέει και ο ποιητής

«Μανάδες μην θλιβόσαστε, κοπέλες μην χτυπιέστε

ταχειά ζυγώνει η λευτεριά,καινούργιο καλοκαίρι

θα αναχλοησουν οι πλαγιές, θα ανθίσουν τα ροδάμια

και θα βουίξουν οι αυλές τής Λίμνας απ’ το γέλιο»